

Tko sije u suzama, žanje u pjesmi

Duhovna obnova za članove župnih zborova

Zagreb, 25. ožujka 2017.

Poštovani članovi župnih zborova, srdačan pozdrav svima!

Najprije zahvaljujem s. Domagoji da me je pozvala biti danas s vama ovdje i predvoditi ovu korizmenu duhovnu obnovu. Ne bih htio govoriti apstraktno, već bih htio podsjetiti na vašu važnu zadaću kao članova župnih zborova, bilo da sudjelujete kao pjevači, svirači ili voditelji. Ovo je duhovna obnova za vas koji se bavite pjevanjem crkvenim, koji sudjelujete u svojim župama, župnim zborovima i tako uzveličavate liturgijska slavlja što je uistinu neophodno, a ne samo korisno i prikladno.

U tom smislu htio bih povezati i vašu ulogu sa smislom korizmene duhovne obnove, te vašim služenjem u liturgiji. Svakako, želio bih podsjetiti na onu važnu zadaću koji imate vi, članovi župnih zborova, jer sudjelujete u liturgiji a liturgija je slavljenje Boga i kao takvo uvijek pretpostavlja radost, veselje, slavlje. Kako se najbolje može slaviti, kako se najbolje može svoje osjećaje iskazivati nego uz pjesmu? Zato u našem svakodnevnom životu kad nešto slavimo, kad se radujemo, kad se veselimo, onda je to redovito uz pjesmu. Međutim, pjesma je i šira samo od slavlja, jer pjesma može izraziti i drugačija stanja duše, ona može pratiti i tužne osjećaje. Svakako, prati čovjeka na njegovom životnom putu, a isto tako prati i svetu liturgiju. Jer znate i dobro sami da nije isti tonalitet i sadržaj korizmenih pjesama koje sada pjevamo onima koje ćemo pjevati na Uskrs kad se doista oslobodimo do kraja i u duhovnom smislu za potpunu radost koju treba izraziti.

Zato je i liturgija prevažna, jer prati cijeli naš život, tj. Božji život za nas. A Bog je uistinu došao pratiti nas na našem putu. Božji Sin se utjelovio, s nama je sve prošao od rođenja pa do smrti, jer prati naš život, te stoga liturgija koja prati njega prati cjelokupni njegov život a time onda i naš ljudski život. Stoga i u liturgiji onda imamo svih vrsta tonaliteta i stanja i ljudske duše i Božje duše. I stoga je i liturgiji potrebno također pristupiti s ovim dužnim osjećajem gdje razlikujemo onda i liturgijska vremena koja nas upozoravaju na stanje duše samoga Boga u tim vremenima iz kojih mi želimo crpiti duhovnu snagu. I doista, uloga onih koji pjevaju u liturgiji je toliko značajna i dragocjena da moraju i sami biti toga svjesni, svjesni da oni svojim pjevanjem prate Božje osjećaje. Prate osjećaje Boga koji je među nam živio i djelovao i koji nam se daruje u tom trenutku. To ukazuje na izuzetnu čast koja je iskazana ljudima, onima koji sudjeluju u liturgiji. Vama koji pjevate, povjereno je da svojom pjesmom pratite Božje osjećaje: od njegove boli do njegove radosti, od napora do odmora, od trenutaka tame do svjetla, od smrti pa do slave uskrsnuća. Pratiti doživljaje Božje i njegove osjećaje treba potom onda i u pjesmi izraziti, pjesmom prenijeti te onda svojim izričajem pomoći i cijeloj župnoj zajednici, onima koji sudjeluju u liturgiji, da preko vas i sami dožive te iste Božje osjećaje koje vi pratite, koje doživljavate i potom o njima svjedočite; da ih drugima prenesete da ih onda svaki vjernik doživi dublje, da ih osjeti jače da ih i sam može intenzivnije utkati u vlastiti život.

A kad sam rekao ovo da je to vaša sveta, časna zadaća, da pratite Božje osjećaje, onda bi doista trebalo danas skrenuti pozornost na to što bi trebalo činiti da budete dobri članovi župnoga zbora. Oni koji odgovorno shvaćaju ovu zadaću, da doživite Boga, njegovu prisutnost u liturgiji i da je onda potom vi pomognete drugima doživjeti, proživjeti kroz pjevanje. Naravno, u liturgiji nije samo pjevanje, već ima i drugih važnih sastavnica. Naravno, važna je uloga i svećenik i ministranata i ostalih

koji doprinose slavlju, ali i vaša je zadaća identična doživjeti Boga i pomoći potom zajednici pomoći da doživi intenzivnije.

Zato biti dobar član župnoga zbora nije dostatno samo tehnički dobro pjevati, već prije svega valja vlastitu dušu pripremiti da možete vlastitom dušom pratiti osjećaje Božje, Boga doživjeti i onda kad se pjeva iz takvog doživljaja onda se može doista pjevati onim osjećajima kojima je Bog došao među nas i kojima je on sam pjevao i želi da mi izrazimo njegova stanja. Samo onaj tko se zna suživjeti s Bogom, tko može osjetiti ono što Bog osjeća, onaj tko je ponizan i skroman da prihvaća povjerenu ulogu, da interpretira Božje osjećaje, da otpjeva Božju pjesmu ovdje na zemlji, taj može biti dobar član župnoga zbora. I ne zaboravimo da nam Bog povjerava istu zadaću koju povjerava anđelima i svetima u nebu. Oni pjevaju pjesmu Jaganjčevu a mi sudjelovanjem i pjevanjem u liturgiji također pjevamo pjesmu tog istog Jaganjca ovdje na zemlji.

A kako se pjeva ta ista pjesma? Mi nismo bili u nebu pa nismo čuli anđele i svete, međutim znamo iz onoga što je Bog nama prenio ovdje, da se ta pjesma pjeva životom. Sveti Augustin na više mjesta u svojim govorima svojim je vjernicima znao reći da pjevati istinski znači živjeti kršćanski. Pa im je znao govoriti „hodi i pjevaj“, dakle budi istinski pravi kršćanin i tako onda pjevaj slavu Bogu. Zato Bog od nas najprije očekuje da budemo vjernici tj. da živimo uzornim vjerničkim životom. Drugačije ne bi bilo spojivo s onom zadaćom koju svatko od vas ima da pjeva Bogu i da izriče Božje osjećaje u svetoj liturgiji. No, što bi ovo značilo i kako sebi predočiti što je pravi vjernički život? Poslužiti ću se opet slikom bliskom vašoj pjevačkoj aktivnosti. Rekao bih da biti vjernik je poput dobre skladbe. A sama riječ *skladba* označava da se radi o skladu mnogih elemenata koji utječu i od kojih smo mi sastavljeni. Valja biti skladan. I stoga biti član župnoga zbora znači biti pravi vjernik, biti netko tko skladno živi u sebi, tko skladno živi s drugima i tko taj svoj sklad i zajedništvo s Bogom prenosi onda na župnu zajednicu, na one koji sudjeluju u slavlju. Zato onaj tko pjeva, tko predvodi u župi, dakle živi i sudjeluje u zboru, on treba glasnije i razgovjetnije izgovarati Božju pjesmu. To znači da je treba i svojim životom doživjeti, proživjeti, da bi mogao onda razgovjetnije i jasnije svjedočiti u cijeloj zajednici.

Ne znam jeste li vi ikada razmišljali što treba za jednu pjesmu koju vi uvježbavate i koju pjevate na liturgijskom euharistijskom susretu svojih župnih zajednica. Ja sam nastojao to rekonstruirati, nekako najvažnije elemente, tražeći čak i stručnu pomoć onih koji to čine. Zanimalo me što to sve treba da bi došlo do skladbe. Tko to sve sudjeluje? Ima tu cijela lista uloga i posla da bi skladba došla do vas, da biste vi pjevali na župnom slavlju. Tekstopisac, kompozitor, autor aranžmana, dirigent, svirači, pjevači... Doista mnogo je toga. A meni, onaj tko mi je pomogao da ovo malo analiziram, stavio mi je stvari u tri točke.

Prvo, tko je tu važan da bi došlo do takve skladbe? Važan je onaj tko je napisao tekst. Taj tekst može biti biblijski, čuli smo jutros psalam, a može biti i izvanbiblijski. No, redovito taj izvanbiblijski treba biti provjeren, teološki sadržajan i teološki snažan. Mora biti prilagođen za ono slavlje kojemu se pjeva. Važan je tekst i sposobnost onoga koji je mogao staviti tekst u stihove i pažljivo prilagoditi ritmu koji je potreban za dotično slavlje. Tako da je to prva stavka.

Drugo, važan je glazbenik koji dobro poznaje harmonijsko - strukturne zakone uglazbljivanja teksta. A samo uglazbljivanje i ovaj postupak koji se čini sastoji se često od instrumentalnog uvoda, glavnog tekstualnog dijela i završnog koda. Svakako, kome je povjerena ova zadaća, mora dobro poznavati sve mogućnosti kako glasova tako instrumenata, sve unutarnje zakonitosti glazbe da bi mogao taj

tekst obogatiti još melodijom i popratnim svim instrumentima ili recimo višeglasja. Ovisno o tome što se priprema.

I treća točka, kad note dobivaju izvođača. Za to su potrebni konkretni ljudi, voditelj zbora, sam zbor, dirigent ansambla, instrumentalisti, solisti itd., sve što je potom potrebno u ovoj završnoj izvedbi. Ovisno o težini dionice valja potom marljivo uvježbavati. Ako je to teže, onda znate i sami, da tada treba vježbati dionicu po dionicu, glas po glas... A ako je nešto što je lakše izvedivo, može se odmah vježbati zajedno. Svakako, u svem ovom postupku idealno je da doista sve ovo što se čini u župnoj zajednici kad imamo jednu pjesmu ispred sebe, da prođe, kako smo vidjeli, ovaj postupak liturgijske provjere teksta, potom da onda se ocijeni i odnos teksta i nota jer nije dobro da se ne nađe ni tu sklada; nego da se nađe pravi sklad između jednoga i drugoga, da se ne bi dogodilo da onda i glazba prevlada preko teksta, da se onda tekst ne razumije, da ne dođe do ušiju onih koji slušaju i u tom sudjeluju.

Dakle, vidimo ovdje ova tri koraka koja su potrebna, a da bi se to izvelo i da bi sve bilo kako treba redovito ovisi o mogućnostima, i spremnosti onih koji u tome sudjeluju. A sada bih želio ovo što sam rekao primijeniti na konkretne osobe, na vas koji u tome sudjelujete. Jer, kad se radi o tekstu, ponajprije se treba roditi ideja iz koje se oblikuje konačni tekst. Po mogućnosti da tekst bude skladan, ritmičan, sadržajan. Sadržaj teksta mora biti uzvišen a ne smijemo zaboraviti da sadržaj našega teksta koji mi izgovaramo sama je riječ Božja, Gospodin Isus Krist kojega sv. Ivan naziva „U početku bijaše Riječ“. Onaj tko pjeva, tko je angažiran u župnoj zajednici, ne smije nikada zaboraviti da on izgovara riječ. Pjesma odražava sadržaj riječi Isusa Krista.

I da je ovo doista središte liturgije imamo nekoliko zanimljivih svjedočanstava s početka 2. stoljeća. Oduvijek su kršćani doživljavali da oni pjevaju Kristu, a rekao bih pjevaju Krista. I to je zadaća onih koji pjevaju. S početka 2. stoljeća jedan poganski povjesničar Plinije Mlađi bio je upravitelj Bitinije, pokrajine na Crnome moru. Piše pismo caru Trajanu oko 112. godine i traži da ga car uputi u proceduru i kako se postaviti prema kršćanima. To je bilo vrijeme progona kršćana. Vlasti su ih progonile jer kršćani se nisu htjeli klanjati caru. I onda je ovaj autor, povjesničar, pitao cara i kaže: što činiti, imam dotične ljude u svojem okruženju i tvrde da je jedina njihova krivica što se okupljaju prije zore i pjevaju naizmjenice u dva kora pjesmu Kristu kao Bogu. Jedno od ovih najstarijih svjedočanstva koje su pogani donijeli o Kristu i on iznosi ovdje što je njihov krimen. Pjevali su Kristu kao Bogu. Zato iz toga svjedočanstva s početka 2. stoljeća, vidimo da je Krist bio i jest jedini sadržaj i jedina prava pjesma kršćana. On je sadržaj naše pjesme, on je sadržaj našega života te stoga onaj tko u liturgiji pjeva i koji prenosi određene sadržaje pjesmom, on uvijek prenosi Krista Gospodina.

Upravo to potvrđuje i sveti Ignacije Antiohijski, mučenik iz tog razdoblja, potvrđuje isto u poslanici Efežanima IV:

A onda ona druga točka koja se tiče uglazbljivanja. Tko to bolje od Duha Svetoga poznaje harmonijske strukturalne zakone, harmoniju duše, harmoniju odnosa Boga i čovjeka, harmoniju odnosa ljudi međusobno. Tko bolje od njega može različitost dovesti do skladnoga jedinstva, a to se događa u glazbi. Cilj je ostvariti različitost u pravom jedinstvu. Tko to može bolje od njega skladati, ugoditi ljudsku dušu, naštimati kako bismo rekli, instrumentarij duše da može pjevati slavu Bogu. Duh Sveti najbolje pozna naše mogućnosti. On zna najbolje rasporediti dionice za pjevanje jer on je Duh sloge, Duh ljubavi i Duh mira.

A zato onaj tko u župnom zboru i župnoj zajednici prenosi i pjeva, on se treba prepustiti vodstvu Duha Svetoga i na taj način omogućiti da Duh Sveti pjeva pjesmu, da on preko nas nadahnjuje slavu koju mi pjevamo živome Bogu. A tko su potom pravi izvođači nove Božje pjesme? Pravi izvođači ove Božje pjesme najprije su, već sam to spomenuo, anđeli i sveti. Ako itko pjeva Bogu pjesmu i pjeva je do kraja, svim svojim bićem i svojim životom, onda su to anđeli i sveci. Međutim, i mi smo kršćani, a to nam već ono najranije razdoblje kršćanstva svjedoči, sv. Pavao svoje vjernike naziva svetima; kad piše svoja pisma kaže svojim učenicima „pozdravi svete“. I vjernici na zemlji su sveti. I svi mi koje je Bog pozvao u kršćanski poziv, uputio nas je putem svetosti i skladna života i pozvao nas je na autentični sklad. Zato tko pjeva ovu skladnu Božju pjesmu to je sveta Crkva. Tako već ovdje na zemlji stječemo pravo pjevati Bogu, bolje rečeno pozvani smo pjevati Bogu, to je naš poziv. I zato potrebno se odazvati i časno ispuniti ovu uzvišenu zadaću da u svom životu budemo dio ovog božanskog zbora, božanskog kora koji pjeva slavu Bogu. Svi smo u zajedništvu Crkve pozvani dati maksimum od sebe ali poštujući, naravno, dirigentsku palicu, poštujući naravno i sve ostale druge uloge koji tu postoje, poštujući zakonitosti slada, ljubavi i mira. Poštujući da se ostvaruje i preko nas dobrobit svih koji u tome sudjeluju. I naravno, kako se to zna u zboru - u zboru nitko ne pjeva da sebe ističe tamo gdje ne treba, niti da odbije onaj tko je pozvan intervenirati tamo gdje je voditelj zbora smatrao da je on prikladan da intervenira tada solo dionicom ne treba odbijati.

Tako isto i u duhovnom životu, ista stvar; nismo pozvani ni solirati kad ne treba, niti odbijati kad nas poziva sam Gospodin da posvjedočimo svojim životom sve vrijednosti kršćanskoga življenja koje smo primili od Gospodina i koje dužno uzvraćamo nazad. Zato iz ovoga vidimo kolika je odgovornost onih koji pjevaju, jer pjevati Kristove riječi, pjevati Kristu i pjevati Krista to doista mora biti životno zvanje. To je mnogo više od zanimanja, više nešto od pukog obreda. Bit župnoga pjevanja nije u tome da smo samo došli nedjeljom, jer imamo dara i talenta, i da smo nešto samo odradili, nego da smo se životno pred tim angažirali, jer i pjevanjem svjedočimo Krista živoga.

No za ovakav pothvat koji nama ljudima nije moguće samima po sebi izvesti, treba se osposobiti, treba se uvježbati. Ali tko je onaj tko nas može osposobiti, tko je onaj i na koji način se trebamo uvježbati, tko je onaj od nas tko može i treba postati onaj usklađeni instrument da može uzvratiti slavu Bogu? Rekao bih da nitko od nas nije sam po sebi sposoban za ovakvu zadaću. Trebamo se u velikoj poniznosti, kako kažu teolozi „u strahu i drhtanju“ za ovo pripremati, svjesni da ta naša odgovornost nije malena i nije nešto uobičajenoga. Da bismo mogli istinski sudjelovati u liturgiji i dati svoj doprinos neophodna je naša duhovna priprava, neophodno je ono što Psalmist kaže „tko sije u suzama, žanje u pjesmi“. Neophodno je u našem duhovnom životu sijati u suzama da bismo kasnije plodove mogli donositi u pjesmi. Jer ako nema sisanja uz dužni trud i napor a vi to dobro znate iz samog onog glazbenog dijela kad promatrate ako se niste dovoljno trudili, sudjelovali na probama, ako nije za onog nedjeljnog susreta bilo mnogo sati i rada vi znate da ne može biti ni kvalitetnog doprinosa u liturgiji.

Zato to Psalmist, kako rekoh, u psalmu 126 izražava ovom rečenicom: „tko sije u suzama, žanje u pjesmi“. Što znači: *žanje u pjesmi*? Da dolazi do plodova, da može onda vidjeti plodove svoga rada i da može onda zapjevati s oduševljenjem, kako bi rekli u Dalmaciji, s guštom zapjevati onda kad vidi da postoje plodovi. Zato oni koji sudjeluju u radu župnih zborova pozvani su pjevati, štoviše pozvani su „žeti u pjesmi“, pozvani su brati plodove svoga pjevanja a to mogu onda ako oni istinski žive, ako žive kršćanskim pravim životom, ako svjedoče krepostan život, ako svjedoče ovaj unutarnji duhovni

sklad. Tada doista mogu vidjeti da njihova pjesma ostavlja traga i odjeka i na dušama onih koji dolaze na nedjeljna liturgijska slavlja.

A kad je već riječ o „sijanju u suzama“ onda možemo reći da je korizma najprikladnije vrijeme za takvo što. Ona je vrijeme sijanja, vrijeme truda i napora, vrijeme uvježbavanja raznih dionica da bi se o Uskrsu moglo sastaviti skladnu harmoniju. Korizma je vrijeme ozbiljnoga rada na sebi. Da ne budemo mi zapreka Božjoj milosti koja preko nas treba doista zasijati, treba se otkriti, treba prijeći na druge kao najljepša uskrsna pjesma, kao onaj najsvečaniji „Aleluja“. Korizma treba biti vrijeme kad sebi ne dopuštamo nikakvu duhovnu nesigurnost nego se s puno pozornosti usmjeravamo prema onim najtežim ali i najljepšim dionicama. Stoga, korizma postaje kao neka vrsta glazbene vježbe života. Kroz korizmu se istinski pripremamo, vježbamo se u duhu da bismo došli do uskrsnog slavlja. Prava korizmena vježba može biti onda kad živimo sukladno vjeri i živimo sukladno volji Božjoj. Tada Bogu dopuštamo da preko nas progovara. Kada Bogu dajemo da nas on angažira, da mi budemo dio njegova zbora ili orkestra, njegovi sveti izvođači na zemlji. Nitko mu od nas nije nebitan već svi doprinosimo da se ova Božja izvedba izvede punije, uspješnije, da privuče pozornost onih koji su, nazovimo ih tako, publika, sudionici slavlja, da ih se obogati riječju i tonom. Onaj tko bi bio dio Božjega zbora a ne bi držao do svog vjerničkog poslanja takav bi mogao i može pokvariti ljepotu i sklad svjedočanstva o Bogu.

I ne zaboravite- vi ste također pred očima župne zajednice. Ako biste vi bili u sebi nesređeni, neskladni, neautentični, s pravom kao i na nas svećenike, moglo bi se upirati prstom i na vas i to počesto ljudi i čine: „vidi ga ili vidi je, gura se blizu oltara, pjeva u zboru, a ne živi kako treba“. Zato i vi sami znate kako jedan glas, krivi, u nekom krivom trenutku može pokvariti pjevanje. Ako strši, nije usklađen, ako je upao netko negdje gdje ne treba, nije pratio druge - to znači naš nekršćanski odnos prema životu. Ili ukoliko bismo živjeli da ne pazimo na svoju duhovnost, na svoju dušu, na svoju vjeru, ako se ne bismo čuvali grijeha i slabosti, to bi bio taj neusklađeni glas i time bi se onda tonalitet našega života pokvario i narušio bi onda cijelu izvedbu i cijeli sklad. Narušio bi sav trud koji je bio u to uložen od početka i uzalud onda što je mogao autor zamisliti, izuzetan tekst imati i onda posložiti i glazbu... Jedna loša izvedba, jedan krivi glas može pokvariti svu ljepotu onoga što je bilo zamišljeno i prisutno u skladbi. Sve ono što sam rekao od početka, koliko je toga bilo uloženo da dođe do izvedbe, a jedan krivi trenutak može pokvariti mnogo toga. Zato vam od srca preporučam da čuvate svoje duše i svoje živote od zaraze grijeha i zla, od slabosti, od nedosljednog življenja jer to vas najviše može spriječiti u zdušnom i pravom pjevanju Bogu i davanju slave njemu koji je to zaslužio.

Još neka mi bude dopušteno podsjetiti da nikada ne smijemo zaboraviti da je tako se postavio i prema nama Krist naš Gospodin. I on je s dužnim trudom i naporom bio među nama. I toga se u korizmi i spominjemo i kako se približava Veliki tjedan sve više to osjećamo. Bio je s nama, prošao je patnje i muke, suze i krvavi znoj i sve boli. On je sijao u suzama da bi se u nama mogli pojaviti pravi plodovi. On se mučio oko nas da bismo mi želi u pjesmi i da bismo mi pjesmom mogli slavu iskazati Bogu, da bi se u nama mogla ostvariti pjesma Božjega života, da bi se u nama mogli ostvariti plodovi njegova rada i napora. Zato mi trebamo biti autentična pjesma Božja svojim životom i trebamo potom onda iz svoga života posvjedočiti i prenijeti ovu Božju pjesmu koja je plod Kristova sijanja u suzama, plod njegova truda oko nas i oko naših duša. Zato se i vi trudite oko svoje svetosti i oko svoga duhovnoga usavršavanja jer to je istinska ljepota života, istinski smisao života.

I za sam završetak, kad već govorimo o glazbi ili postupcima, zna se kad neki zbor ako doista uvježba određene pjesme, onda sebi dopusti da to okruni CD-om. To je vrhunac svega. Da smo sebi dopustili snimiti nosač zvuka da ostane trajan spomen budućim naraštajima. Paralelno tome i u duhovnom životu. Sve ono što mi činimo istinski dobro i vrijedno, pozitivno, dobri Bog to upisuje kao onaj nosač zvuka- rekli bi prije svetopisci kad nije bilo nosača zvuka, upisuje u „knjigu života“. Danas možemo reći da upisuje i pretvara u nosač zvuka da može ostati trajna božanska pjesma. On naš život, naše misli, naše riječi i djela, naše glasove i pjevanje njemu svojim životom i svojim glasom, on to upisuje i spreman je to snimiti kao istinski nosač zvuka koji ćemo mi jednom u vječnosti preslušavati i dati drugima prigodu da slušaju kako smo mi za svoga života Bogu pjevali. Ne zaboravimo da nas Bog toliko ljubi da je spreman ovo naše malo ljudsko, slabo i krhko, ovjekovječiti na ovakav način i upisati na vječni spomen jer ništa od svega što dobro činimo ne propada, sve ostaje zapisano na ovom njegovu čudesnu nosaču zvuka koji ćemo jednom preslušavati.

Zato vam od srca želim da budete takvi pjevači u svojim župnim zborovima, da Bogu pjevate svojim životom, svojim srcem, svojom dušom i svojim glasom. Pjevači koji u životu i pjesmom svjedoče te beru plodove svoga rada s radošću u pjesmi. Siju u suzama oko svoga duhovnog napretka i rasta a potom žanju u pjesmi. Neka vas u tome prati zaštita koga drugoga, znate ove svece koje imate svoje zaštitnike poput Cecilije, ali danas slavimo Blagovijest neka vas prati zaštita nebeske majke Marije koja je bila najbolja pjevačica Božjega zbora. Ako itko, ona je ispjevala, donijela na svijet skladbu života. Onu Riječ o kojoj sam govorio - ona ga je utjelovila i donijela ga na svijet, ona je donijela najljepši plod, ona je sijala u suzama, živjela za Boga u svemu kao malena, ponizna službenica njegova i Bog joj dade čast da ga ne zemlji za nas ovdje donese - taj plod života, Sina Božjega. Pa neka vas ona zagovara i prati u vašem svetom djelovanju i svjedočenju pjesmom za Gospodina.

Ivan Bodrožić